

som Loven omhandler. Det er vel ganske sandt, at naar vi bestille et Guld- eller Sølvarbejde smagfuldt udført, tænke vi ikke paa, at der derved skal fremkalde en Konkurrence mellem den, der har forfærdiget den Billedstøtte, som vi opgive som Model, og Sølvarbejderen. Men det maa den høitærede Minister vistnok indrømme mig, at den Kunstner i Sølv, der skal udføre det Arbejde, der tager Billedstøtten til Gjenstand for sin Udbildning, tænker virkelig paa at benytte dette Kunstarbejde, og det kan dog ikke være ligegyldigt for Kunstneren, for den oprindelige Forfatter, om det stæer paa en værdig Maade eller ikke. Hvorledes det Offentliges Interesser i disse Forhold skulde være afgjørende, seer jeg virkelig ikke. En æret Taler ved min Side (Clausen) har udtalt, at han for sit Vedkommende betragter det som en Selvfølge, at en Guldsmed eller Gjortler under saadanne Omstændigheder vil henvende sig til Kunstneren, og at det er i hans egen velforstaede Interesse, at han udbejder sig den Beileidning, som jeg netop anseer som det Væsentligste af det, Akademiet ønsker at skænke Håndværkeren. Det er udtalt, at dette formeentlig er en Selvfølge. Ja, Andet er det jo slet ikke, at det øvrige Udvalg staaer paa. Jeg anseer det som rimeligt, som det ogsaa i Dieblilket er Skik og Brug her i Landet, at naar en Kunstner i Sølv vil benytte et Skulpturarbejde, han da forud indhenter Kunstnerens Samtykke. Man foreskille sig ikke, at han ikke let vil opnaae dette Samtykke. Ja, dersom man stiller sig paa det Standpunkt, at man troer, at Kunstneren vil afslutte sig fra Offentlighed, saa kan jeg forstaae, at man vil dekrettere saadanne Bestemmelser som den, § 7 indeholder; men det er ikke saa. Det veed jo Enhver, at det er i Kunstnerens egen Interesse at see sit Arbejde offentliggjort og dermed sin Virksomhed hædret, saa man kan være ganske forvisset om, at dette Samtykke vil i Almindelighed blive givet, ligesom det hidtil med den allerførste Liberalitet fra vore Kunstneres Side er blevet givet. Kun vilde disse gjerne paasee, at Gjengivelsen bliver dem nogenlunde værdig. Det er dette, som idetmindste det Udfnit af § 7, som i dette Dieblilket nærmest staaer mig for Tanken, vil kuldkaste. Den gamle gode Vedtægt skal

styrkes, og det skal staae Enhver frit for at benytte Kunstværker til — ja, ligesom til dermed at smykke sine Arbejder. At dette Sidste vil lede til aabenbare Klusioner af Loven, forekommer mig indlysende. Forsaavidt det erede Medlem af Udvalget ved min Side (Clausen) har meent, at man ikke paa nogen Maade burde forbyde en ved mekaniske Midler fremstillet Gjengivelse af de Kunstværker, der findes paa vore offentlige Pladser og andre saadanne Steder, idet disse Kunstværker ikke kunne rives ud af deres Sammenhæng med deres Omgivelser, og man saaledes vilde komme til at forbyde at tage Veduter, som Kunstnerne kalde det, Buer af hele Byer eller enkelte Dele af samme, da er det ganske vist, at denne Deel af Loven bevæger sig paa et meget fiint Territorium. Det er vist, at det bliver vanskeligt for en Fotograf at tage en saadan Vedute, fordi han mulig kan komme i Konflikt med Kunstnerens Ret over hans Billedstatue; men hvad Udvalgets Fleertal mener, naar det ønsker denne Deel af Paragraphen uddoteret, er jo blot simpelt det: naar en Fotograf vil tage en speciel Udbildning af en Statue, f. Ex. af Dehlenschlägers Statue paa St. Annæ Plads eller af Moses udenfor Frue Kirke, saa skal han henvende sig til Kunstneren og erhverve hans Samtykke; er det derimod hans Mening kun at tage en almindelig Vedute, hvor Statuen svinder bort som Stafage, saa er det ikke nødvendigt at erhverve dette Samtykke. Afstillelsen kan ganske vist være meget fiin, men det er ikke os, som kommer med fine Distinktioner; det er netop Lovudkastet. Afstillelsen kan være fiin, men Domstolene vilde vistnok vide at finde Grænsen mellem det Tilladelige og det Utilladelige. Det forekommer mig at være klart, at det kan have Interesse for Kunstneren, i Serbeleshed i den første Tid efter at hans Arbejde er offentlig fremstillet, at ikke Alle og Enhver er berettiget til at tage Fotografi deraf. Vil en Fotograf f. Ex. tage en Udbildning af hele St. Annæ Plads, saa maa han ogsaa tage Dehlenschlägers Statue med, men Ingen vil da sige, at det er et Fotografi af Dehlenschlägers Statue paa St. Annæ Plads.

Desværre imøbegif den høitærede Minister ikke de forskjellige Bemærkninger, som jeg har